

Nr 132.

Av herr **Olausson**, om ändrad lydelse av 6 § i förordningen om försäljning av brännvin.

Kungl. Maj:ts nådiga förordning av den 7 april 1911 angående försäljning av brännvin stadgar i § 6 under vilka förhållanden apotekare må äga rätt sälja brännvin. Paragrafen i fråga har följande lydelse:

4. Apotekare må ej annorledes än som delägare eller styrelseledamot i bolag, som nyss nämnt är, tilldelas rättighet till detaljhandel med brännvin. Sådant må dock å apotek säljas, dels för medicinskt ändamål på behörig läkares recept, dels ock, därest det innehåller minst 92 volymprocent alkohol, efter skriftlig rekvisition till föreståndare för självständigt apotek, börande recept och rekvisition kvarlämnas å det apotek, från vilket försäljningen sker.

Härav framgår, att icke blott sprit med mindre än 92 volymprocent, således även svenska farmakopéns koncentrerade sprit (90—91 volymprocent), vilken varje apotekare är skyldig föra och måste hava å lager, icke får säljas eller köpas apotekare emellan i mindre partier än 250 liter, utan även att statens egna undervisningsanstalter, universitet och högskolor liksom vetenskapsmän, kemister samt näringsidkare icke få köpa sitt behov av sprit eller absolut alkohol för vetenskapligt eller industriellt ändamål från apotek. Denna bestämmelse lägger utan tvivel rätt stora hinder i vägen för nämnda institutioner och personer att erhålla den absoluta alkohol, de för sin vetenskap eller sitt yrke behöva, och detta desto mer som absolut alkohol icke tillverkas inom landet och därför ej heller försäljes å spritbolagens utminuteringsställen. Visserligen är det sant, att en kemist kan av den från spritbolagen inköpta koncentrerade spriten framställa en dylik med högre alkoholhalt, men alla de, som behöva denna vara, äro icke kemister eller hava för denna operation nödvändiga utensilier. Dessutom drager en framställning i mindre skala, som är förenad med rätt stora svårigheter, även en oskälig kostnad. Då jag har svårt att antaga, att avsikten varit, att lagen

skulle hindra en del vetenskapsmän och näringsidkare att inom landet kunna köpa den absoluta alkohol, som de behöva, anser jag, att apotekare under vissa villkor böra erhålla rättighet till dylik försäljning. Föreskrevs för apotekare för sådan försäljning samma bestämmelser, som i giftstadgans 9 och 11 §§ stadgas angående försäljning av gifter av första klass, vore utan tvivel fullt betryggande villkor fastslagna. Kungl. medicinalstyrelsen har ock redan för några år sedan uttalat sig i denna riktning och hemställt om sådan ändring av § 6, som jag härmed föreslår.

På grund härav hemställer jag,

att Riksdagen må besluta, att § 6 i Kungl. Maj:ts nådiga förordning av den 7 april 1911 angående försäljning av brännvin må erhålla följande lydelse:

§ 6.

4) Apotekare må ej annorledes än som delägare eller styrelseledamot i bolag, som nyss är nämnt, tilldelas rättighet till detaljhandel med brännvin.

Från apoteksinrättning må dock försäljas:

dels brännvin och sprit för medicinskt ändamål på behörig läkares recept, vilket bör kvarlämnas och förvaras å apoteket;

dels läkemedel, som innehåller brännvin eller sprit, med iakttagande likväl av vad medicinalförfattningarna föreskriva i avseende på försäljning av sådana läkemedel;

dels ock alkohol samt sprit av minst 86 viktprocents alkoholhalt; skolande vid försäljning av alkohol eller sprit, då det ej sker för medicinskt ändamål, iakttagas samma bestämmelser, som i nådiga giftstadgan den 7 december 1906 §§ 9 och 11 äro givna för försäljning eller utlämnande från apotek av giftigt ämne av första klassen.

Stockholm den 23 januari 1913.

Carl L. Olausson.